korda kõige pühama Sinodile, ja seega ühes andis ka temale teada neist mitme ime arstimistest mis mitmed olid saanud, kui naad ausad Tihonit palusid. Kui Piiskop Antonius töist korda kõige pühama Sinodile teada andis, kuus tundi enne oma surma 20. Detsembril 1846 aastal; siis kirjutas ta Keisri Ärra Nikolause nime peale kirja, kus ta kõigest omast Ülemapiiskopi südamest tunnistas, et ta ühe iseäralise südame tunnistuse pärast Keisri Ärrale teada annab, neist imeteodest, mis ausa Tihoni kirstu juures sündiwad, nõnda ka kõikide Jumala palujatega, kes kaugelt maalt sinna kloostrisse tullid, palawast tahtmisest, et se suur usu ja ea tegude kũũnal, kes nüid warjul on peaks kõigide ette pantud saama. Pärast seda ei olnud kül selle kiriko maa konna walitsuse poolt ühtegi awaliku teadaandmist sest asjast; aga kõrwalt oli kuulda, et Jumala armu ande tähed ja ime teud, mis uskjad Issanda käest said, kui naad Piiskopi Tihonit raskedes, ilmarstimata tõbedes, elu rängades juhtumistes, inge kurwastustes ja ädades appi üidsid ika edasi turisid, ja et õige usu rahwa seas ika enam ja enam se usk kaswas ja kindlemaks läks, et Piiskop Tihon püha mees on.

Minewa aasta algmises aus Woronesi linna Piiskop Josep kinnitas täieste kõiki Piiskopi Antoniuse teada andmisi ja sellega ühes tunnistas, et nüid weel ilja aega Piiskopi Tihoni kirstu juures imelikud arstimised sündisid ja et mitmed juba mittu korda ausa Piiskopi Ärra Josepile kõikide tahtmist üles ütlesid, se Jumala

Kiriku walitseja järeldusi üles awada; se juures saatis aus Piiskopi Ärra Josep ka muukide käe kirjad, kes Tona jõe taguses kloostris 1846 aastast sadik olid ja weel tunnismeeste käe kirjad, mis olid wõetud sest kiriku raamatust, kus täieste Tihoni ime teudest jutustakse. Kõik need kirjad, ühes Woronesi Piiskopi tunnistusega olid Keisri Ärra kätte saadetud ja Temalt kõige pühama Sinodisse nisuguse käsuga läkkitud, et nüid on juba aeg, õiete läbi katsuda, kas ausa Tihoni ihu tõeste mädanemata on ja ka neid ime tegusid tunnistada, mis Tema kirstu jures uskjadelle olid sündinud. Seda asja pidid läbi waatama Kiewi linna (nüid Nowgorodi ja Sankpeterburgi) aus Mitropolit Issidor, se maa konna Ülempiiskop Josep ja Pokrowski kloostri Arhimandrit Paijsi; need wõtsid weel omaga kahte meest Tona jõe tagusist kiriku õppetajadest, keda nende laitmata elu pärast kõik usuwad ja kahte Tona jõe taguse kloostri munki — preestri ametis, kelle Jumala kartlik elu kõigile teada on; 19. Mai kuu pääwal minnewal aastal tegid nemad Piiskopi Tihoni kirstu lahti, ja selsamal ajal pärast läbi waatamist leidsid, et Piiskopi Tihoni ihu Jumala armu läbi mädanemata oli ja Piiskopi rie, mis sees Ta oli maetud, ka terwe, et kül aud märg oli. Peale seda ausad Issidor ja Josep, ühes teiste nimetud waimuliku meestega said mitmete käest nende käe kirjad, kes wandega tunnistasid, et mõned on ise, aga teised, et nende sugulased on Piiskopi kaitsmise läbi, imelikult terwist leidnud, kui naad teda aga appi üidsid.

Eesti rahwa kalender 1862, lk. 22